

Streszczenie

„Spotkanie z człowiekiem jako warunek doświadczenia siebie.”

Moja praca doktorska dotyczy doświadczenia siebie dzięki bezpośredniemu spotkaniu z drugim człowiekiem. To osobista refleksja nad znaczeniem relacji międzyludzkich i ich wpływem na poznanie natury człowieka.

Moim celem jest stworzenie pracy, która w sposób wizualny będzie mówić o moich doświadczeniach w budowaniu relacji z drugim człowiekiem. W powstałym artystycznym komunikacie dążę do tego, aby przekazać, że dzięki otwarciu się na drugiego człowieka i podjęciu dialogu mam możliwość poznania prawdy o sobie, o swojej naturze, jak również to, że swoje wewnętrzne przeżycia i stany mogę uchwycić w formie obrazu.

Pierwszy oraz drugi rozdział są wprowadzeniem do obranej tematyki pod kątem zdefiniowania najważniejszych pojęć takich jak: *spotkanie*, *doświadczenie siebie i Drugiego*, *Drugi człowiek – Inny*; a także opisaniem wybranych zagadnień z *Filozofii dramatu* ks. J. Tischnera jako istotnych dla mojego stanowiska w temacie tworzenia relacji i poznawania siebie.

Rozdział trzeci poświęcony jest głównie formalnej stronie realizacji. Opisuję w nim swoją technikę rysunkową wykorzystującą nić, która jednocześnie jest nośnikiem symbolicznych znaczeń. Linie, które tworzą rysunki, wizualnie nawiązują do obrazu układu neuronowego w naszym ciele. Krótko wspominam również o biomorfizmie jako zjawisku, w który mogę wpisać swoje prace.

Kolejny rozdział dotyczy częściowej inspiracji sztuką chińską, zwłaszcza kaligrafią. Interesującym dla mnie zagadnieniem ze wspomnianej sztuki jest to, że artysta poprzez narzędzia przenosi swoje wewnętrzne emocje, stan ducha, tzw. siłę witalną na obraz. Podobieństwo dostrzegam i wskazuję w sztuce abstrakcyjnej i performatywnej, którym poświęcony jest następny rozdział. Opisuję tutaj moją drogę artystyczną i rozwinięcie pracy w kierunku abstrakcji oraz nagrań video. Przywołuję kilka postaci artystów, z których stanowiskami się zgadzam, utożsamiam. Wskazuję, że dzięki tej formie sztuki mam możliwość pokazania tego co nieuchwytnie i ulotne, a moje ciało jest narzędziem do przeniesienia wewnętrznych stanów i doświadczeń na powstałe rysunki.

Rozprawa doktorska składa się ze wstępu; rozwinięcia, w którym opisuję i wyjaśniam główne założenia pracy artystycznej, ewolucję swoich prac i wynikającą z przytoczonych inspiracji wypracowaną formę; w zakończeniu zaś podsumowuję swoje wnioski z całej realizacji i eksperymentu, którego doświadczyłam.

Efektom mojej pracy jest cykl wielkoformatowych rysunków, których graficzna forma uzyskana jest przy użyciu nici. Całość dopełniają materiały video, które są rejestracją procesu twórczego. Realizacja stała się autobiograficznym notatnikiem, który można rozpatrywać w kontekście tematów uniwersalnych dotyczących natury człowieka. Rzeczywistość w jakiej się znalazłam – pandemia oraz nowa rola matki, jaką się stałam – była przestrzenią moich obserwacji. Zrozumiałam, że poznawanie siebie i Innych jest wewnętrzną potrzebą, z której nie jestem w stanie zrezygnować. Otwarcie się na drugiego człowieka na drodze ku poznawaniu swojej natury, pomimo trudności jakie ze sobą niesie, jest konieczne.